

Den helt rigtige størrelse

Trina kunne ikke lide at være anderledes.

Richard M. Romney
Kirkens tidsskrifter
(Baseret på en virkelig hændelse)

»Du er så lille!« sagde Sasha. »Vi burde kalde dig Lille Bitte Trina.«

Trina prøvede at smile. De andre børn i skolen drillede hende meget, fordi hun var lille. Hun var blevet født meget lille og var ikke vokset så hurtigt som de andre børn. Men hun kunne ikke lide navnet Lille Bitte Trina. Hun kunne ikke lide at være anderledes.

»Du er så lille, at du måske aldrig bliver voksen,« sagde Max, da de gik udenfor i frikvarteret.

»Jeg ved godt, at jeg er lille,« sagde Trina. »Men det er der ikke noget, jeg kan gøre ved. Lad os lege.«

Trina løb hen for at spille fodbold med de andre børn. De sparkede bolden frem og tilbage. De havde det alle sammen sjovt.

Men efter kort tid blev Trina rigtig træt. Hun gik langsomt væk fra legen og satte sig i græsset.

Snart efter kom hendes ven Josie hen til hende. Josie var også i hendes primaryklasse i kirken.

»Er du okay?« spurgte Josie.

»Ja,« sagde Trina. »Jeg

har bare brug for at hvile mig. Mine lunger bliver trætte, når jeg løber meget. De er ikke særligt stærke.«

Josie satte sig ved siden af Trina. De plukede græs og lavede små ringe og armbånd. De talte om skolen, venner og lektier.

»Jeg hørte, hvad Sasha sagde,« sagde Josie. »Jeg er ked af, at hun kaldte dig Lille Bitte Trina.«

Trina nikkede bare.

»Men jeg synes, at du har den helt rigtige størrelse!« sagde Josie.

Trina smilede. Hun gav Josie det græsarmbånd, hun havde lavet.

Den efterfølgende søndag gjorde Trina sig klar til at tage i kirke. Hun tog sin kjole på og børstede sit hår. Så rynkede hun panden, da hun kiggede på sine små sko i skabet. Hun var sikker på, at ingen andre i primaryklassen havde sko, der var så små.

Trina var ikke særligt begejstret, da hun gik ned ad gangen i kirken. Men da hun kom hen til primarylokalet, ventede Josie udenfor.

»Vi har en overraskelse til dig!« sagde Josie. »Kom og se!«

Da Trina kom ind i lokalet, pegede de andre børn og deres lærer, søster Bott, på en smukt dekoreret tavle. Der var klistret hjerter over det hele. Der var små sedler på hjerterne, hvor der stod: »Trina har et stort smil! Trina har et stort hjerte!«

»Kan du lide det?« spurgte Josie. »Søster Bott hjalp os med at lave det.«

»Jeg elsker det!« sagde Trina. »Tak.«

»Vi ville gerne minde dig om en stor sandhed,« sagde søster Bott. »Vor himmelske Fader elsker hver eneste af os. Lav. Høj. Stor. Lille. Det er ikke vigtigt for ham. Vi er alle hans børn, og han elsker hver eneste af os.«

Trina så op på hjerterne på tavlen og smilede – stort. ●

Denne historie fandt sted i USA.

